

PSİKOPATLAR NİÇİN ÇOĞALİYOR?

“Öğrencinin Jaguar marka arabası olur mu?” tartışmaları, bir süredir yazmak istediğim yazıyı hızlandırdı. Yazmadan önce tartışmaları bir daha gözden geçirdim ve fark ettim ki tartışma benim düşündüğüm tartışma değilmiş. Tartışılan, o öğrencinin Cumhurbaşkanı’na gitmesiymiş.

Oysa tartışılması gereken konu, çocukların kaç yaşında nelere sahip olmalarının doğru olduğu olmalı. Özel üniversitelerin park yerlerine girdiğiniz zaman, göreceğiniz araba markaları tartışılan Jaguar’dan maddi olarak daha düşük olmayacaktır. Ve bu arabaların öğretim üyelerine, yani kendi parasını kazananlara değil, ailelerinin kazandıkları ile yaşayanlara ait olduğu da bir gerçek. Üniversitelere gitmeye gerek yok, hatta arabalara bakmaya da. Sokaklarda, kafelerde oturan gençlere hatta küçük çocuklara bakın. Sadece kıyafetlerine değil, ellerindeki cep telefonlarına, taşıdıkları çantalara ve en önemlisi konuşmalarına bir bakın. Ailesi varlıklı olan çocuk ve gencin bunlara hakkı var mı? Herhalde vardır, tartışılması gereken zaten bu değil. Tartışılması gereken, çocuklara ve gençlere zamanı gelmeden alınanların, izin verilen davranışların onların gelişimine ve topluma nasıl zarar vereceği olmalıdır.

Davranım Bozukluğu ve Anti-sosyal Kişilik Bozukluğu artıyor

Çevreye zarar ve kendine zarar verici davranışların olması, herkesin kendisine borçlu olduğunu düşünen ve bu nedenle isteklerinin hemen ve eksiksiz yerine getirilmesini isteyen, yapılmadığı zaman saldırganlaşan, emek sarf etmeyen, çalışmayan, sorumluluklarını yerine getirmeyen kişilere 18 yaşın altında davranım bozukluğu, üstünde ise anti-sosyal kişilik bozukluğu ya da yaygın bilinen adı ile psikopat diyoruz. Son yıllarda, başvurular içinde gittikçe arttı. Ergenliğin başlangıcı ile 30’lu yaşlara kadar uzanan bir grubun aileleri çaresizlik içinde geliyor ve yakınıyor. Çevresel koşullar, medyanın rolü gibi birçok etkenin varlığı bu artıştan sorumlu tutulabilir. Ama en büyük sorumluluk, çocuk yetiştirme biçimimizdir. 32 yaşında oğlu için gelen anne şikâyet ediyor: “Doğru dürüst okumadı. Ama okul bitti. İş beğenmiyor. Bulduğumuz işlere yorucu, bana yakışmaz, bu paraya çalışılır mı gibi gerekçelerle gitmiyor. Bütün gün evde. Onu getir, bunu al şeklinde emirler veriyor. Yapmak istemediğimizde ‘Beni doğurdunuz, yapmak zorundasınız, çocuğunuz değil miyim?’ diyor. Direnirsek üstümüze yürümeye başladı. Artık korkuyoruz. Ne yapabiliriz?” diye soruyor. Bir başka anne benzer şeyleri henüz 16 yaşındaki oğlu için anlatıyor. Her sabah özel şoförün okula götürdüğü, haftalık harcaması asgari ücretten fazla olan, kredi kartı ile istediğini alabilen ve bunların az olduğunu, okulu nasılsa bitireceğini, babasının işinin onu beklediğini ve bu nedenle gençliğini çalışarak geçirmesinin anlamsız olduğunu söyleyen, sabahlara kadar barlarda gezen, kızdığı zaman kendisine küfür eden, el kaldıran çocuğu için yardım istiyor. Bir baba 14 yaşındaki çocuğunun kendisini yaraladığını ağlayarak anlatıyor ve benzer bir öyküyü aktarıyor. Hepsinin son cümlesi benzer: “Doğduğundan beri bir dediğini iki yapmadık, koruduk, sevdik, hiçbir eksikliği kalmadı. Niçin böyle oldu?”

Sorumsuz, şımarık ve doyumsuz çocuk yetiştirmek

İşte o son ortak cümle bu işin anahtarı aslında. Doğduğundan beri bir dediği iki edilmeyen, her istediğine kavuşan, isteğinin yaşı ile uyumlu olup olmadığına bakılmayan, emek sarf etmeden, değerini bilmeden alınanları, yapılanları hak görerek yetişen bir çocuğun sorumluluk sahibi, doyumlu, çalışarak kazanmanın erdemine inanan, bir şeyleri elde etmek için emek sarf etmesi gerektiğini bilerek çalışan bir birey olmasını beklemek mümkün mü? Avrupalı ve Amerikalı aileleri, çocuklarına evlerinde bile bakmıyor; yazları çalışmalarını istiyorlar diye kötü aileler olmakla itham edenlerin, biraz daha bakmalarında yarar var.

Ailesinin ne kadar parası olursa olsun, boş zamanlarda garsonluk yapmanın kariyer sayılması, araba isteyen gencin para biriktirerek elden düşme bir araba alıp onu tamir etmeye uğraşmasının, hatta evde herkesin sıra ile bulaşıkları yıkamasının, çöpü atmasının, evi temizlemede yardımcı olmasının nedenlerini düşünmesi yararlı olabilir.

Çocuklarımızı sevmekle onları doğru yetiştirmek arasındaki farkı anlamamıza yardımcı olur diye önceden yayınladığım, geleceğin psikopatlarını yetiştirme yollarını bir daha yayınlıyorum.

***- Daha küçükken çocuğa istediği her şeyi vermeye başlayın! Bu şekilde o, herkesin onun geçimini sağlamak zorunda olduğuna inanacaktır.**

***- Kötü sözler söylediği zaman gülün! Böylece o kendisinin akıllı olduğuna inanacaktır.**

***- Ona düşünmeyi ve beynini kullanmayı hiç öğretmeyin! 21 yaşına gelince kendi kararlarını, kendisi versin diye bekleyin!**

***- Yerde bıraktığı her şeyi kaldırın; kitaplarını, ayakkabılarını, kıyafetlerini, onun için her şeyi siz yapın ki; o bütün sorumluluklarını başkalarına yüklemeye alışsın!**

***- Onun gözünün önünde sık sık kavga edin ki; bu sayede aile bir gün parçalanırsa çok fazla üzülmesin.**

***- Ona istediği kadar harçlık verin ki; hiçbir zaman kendi parasını kazanmanın ne olduğunu öğrenmesin.**

***- Yiyecek, giyecek ve konforla ilgili bütün arzularını yerine getirin ki; istediklerine ulaşmak için çalışmak gerektiğini öğrenmesin.**

***- Komşulara, öğretmenlere, polislere karşı daima onun tarafını tutun ki, onların hepsine karşı peşin hükümleri oluşsun.**

***- Bütün bunları ve benzerlerini yaparak yetiştirdiğiniz çocuğunuz bir gün suç işlerse, kendisinden özür dileyin! Ama onu felaket dolu bir hayata hazırladığınız için kendinize teşekkür etmeyi ihmal etmeyin!**

(Bu belge ABD Houston Polis Müdürlüğü tarafından hazırlanmış ve kentteki tüm evlere ve okullara dağıtılmıştır.)

Kaynakça: PROF. DR. BENGİ SEMERCİ (Çocuk ve Yetişkin Psikiyatristi)